

100 Fod frem, kan den ogsaa bringe det 400 Fod frem, det er en Selvsølge; men der var ikke Anledning til at gjøre det; et Skib af den Natur har saaledes som den høitærede Minister har ytret, ikke noget at bestille paa den øverste Del af Beddingen. Meningen med den lange Bedding er, at et Skib, der behøver en stor Reparation, lettet for Maskiner og andre vægtige Gjenstande, skal kunne føres op til Reparationsstedet; naar det er kommet til dette, saa løstes det af Vognen, det høves op, og der lægges Blokke og Kiler under det; det svæver over Vognen, for at denne kan borttages; det holdes i denne Stilling ved Hjælp af Klobser, med et frit Rum nedenunder det, for at Apparaterne kunne komme til at arbejde. At foretage en saadan Behandling med Hensyn til det paagjældende Skib, som i den Tilstand, hvori det dengang var, veiede $2\frac{3}{4}$ Millioner Pund, vil jeg ikke sige var umuligt — thi nu om Stunder er der intet umuligt i den Retning — men afsætt fra, at det vilde grænse til det Umulige, vilde det i alt Fald være uforstandigt at foretage den, idet man, naar et saadant Skib virkelig behøver Reparation, først vilde have tømt det for de Gjenstande, det kunde undvære. Der var altsaa ingen rimelig Grund til at foretage dette Arbejde, og naar der ikke var dette, kunde man ikke udsætte sig for den Fare, der var forbunden med at fire Skibet 3 à 400 Fod ned fra det Øverste af Beddingen; thi hvis et Uheld skulde hende, naar Skibet stod høit oppe, saa vilde Hastigheden ved, at Skibet løb ned ad, tiltage i en saadan Grad, at man ikke kunde indstaa for Noget, mange Mennesker kunde komme til Skade. Jeg tror ikke, at der bør gjøres Arbejde af den Art, naar der ikke er Nødvendighed derfor, og i dette Tilfælde tror jeg, man ved nærmere Overveelse vil erkjende, at det kun er den forskjellige Opfattelse af Ordene, der staa anførte i Skrivelsen, der har medført, at denne Fordring overhovedet er bleven stillet. — Jeg sagde før, at jeg vilde vende tilbage til, hvorledes man var kommen til Tallet $3\frac{3}{4}$ Millioner Pund. Man havde tænkt sig, da Beddingen blev bygget, ogsaa at kunne benytte den til Skibe som „Lindormen“ og „Rolf Krake“. Det viste sig imidlertid, at disse Skibe vare for tunge og for dybtgaaende til at burde bringes op paa Beddingen. „Rolf Krake“ er i Sandhed i den danske Flaade det tungeste Skib, som efter sit Dybgaaende og efter sin Vægt kan bringes der op. Der er desuden en anden Grund, hvorfor et Skib som „Rolf Krake“ ikke bør hales op paa denne Bedding i saadan Tilstand som ved Proven, og det er, fordi det Slags Skibe ere meget lave fra Dæk til Bund, samtidig med at de ere lange og tunge. Følgen deraf er, at man maa stille store Fordringer til dem med Hensyn til Bøielighed; thi under en Ophaling paa en Bedding bliver et Skib underkastet en meget betydelig Bøining, idet Forenden af Rjeden bliver

Løftet, indtil Skibet antager den Hældning, som svarer til Beddingens; det er en meget betydelig Kraft, som anvendes Løbet op efter, og det kunde virke skadeligt paa Skibe af den Bygningsmaade; man foretrækker derfor at sætte dem ind i en Dok. — Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Fischer: Jeg skal først tillade mig at knytte et Par Bemærkninger til, hvad der blev fremsført af det ærede 2det Medlem for 10de Kred (Sessen) angaaende en Yttring i Statsrevisionens Betænkning, der findes Pag. 31. Det var en Yttring, som meget mishagede det ærede Medlem, og som bragte ham til at komme ind paa et Yndlingssthemma, nemlig om Driften af de ydste Sernbaner og de lave Taxter, som holdes der. Det ærede Medlem tog af Udtalelserne her i Statsrevisionens Betænkning Anledning til at gaa videre, end jeg hidtil har hørt ham gaa i den Retning, thi nu vilde han ikke blot have Postvæsenet og Sernbanevæsenet forenet under een Bestyrelse, men han vilde tillige have dette og meget Andet slaaet sammen paa en saadan Maade, at det ene ikke kunde sondres fra det Andet, og at man ikke vidste, hvilke Indtægter noget af disse Institutter gav, eller hvilke Udgifter det medførte. Dette er dog virkelig at gaa videre, end jeg hidtil har hørt nogen Anden gaa, og i alt Fald saa vidt, at jeg paa ingen Maade kan indlade mig paa at følge det ærede Medlem. Jeg tror indtil Videre, at det er i sin gode Orden, at man igjennem Regnskabet kan se, hvilke Udgifter og Indtægter der ere ved Postvæsenet for sig, for at man kan blive i Stand til at overskue denne Institutions Stilling i Forhold til Statskassen, og det Samme gælder med Hensyn til Sernbanevæsenet, Selegasvæsenet og andre lignende Institutter. Staten bør vide, hvilket det Overskud er, som de give, og hvilke de Udgifter ere, som de medføre, og at slaa Alt det sammen vilde være i høieste Grad uhenigtsmæssigt. (Sessen: Nei!). Ja, det er nu det ærede Medlems Mening, men jeg tvivler om, at det ærede Medlem faar ret meget til at gaa med sig i denne Sag. Jeg indrømmer gjerne, at ogsaa Minoriteten kan have Ret, at det ærede Medlem maatte kan have Ret ved denne Leilighed, men overensstemmende med min Anskuelse er det ikke. Naar denne Sag skal fremdrages, maa jeg imidlertid bringe i Erindring, hvad det er, der har givet Anledning til Statsrevisionens Bemærkning. Man gikste Dplysning fra Ministeriets Side om, hvilket Reglement der paa Statsbanerne gjaldt for fri Befordring, idet man paa Grund af tilfældige Omstændigheder, som vare komne til Statsrevisionens Kundskab, troede, at der var Anledning til at udbede sig Dplysninger i denne Retning. Ministeriet fremsendte da det gjældende Reglement, hvilket findes aftrykt her til Underretning for Rigs-